

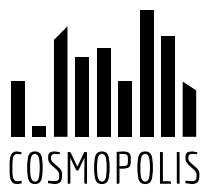
NEVINNÝ ZÁSKOK

LIZZY BENTOVÁ

Svěží a lehké,
s nádechem
romantiky

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

NEVINNÝ ZÁSKOK

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London.

Text copyright THE SUMMER JOB © Lizzy Dent 2021

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Petr Kotouš, 2021

Cover Design © Ondřej Mikulecký, 2021

Cover Illustration © Fox._biz / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-1684-3

*Tuto knihu věnuji celému Mansonovic klanu.
A ještě vděčnost, lásku a malého panáka.*

*Mé sestřenci a spisovatelce Rachael Johnsonové,
díky níž jsem sama začala psát.
Jsi pro mě každodenní inspirací.*

1.

Květen

„Jedete na svatbu?“ ptá se řidič. Jeho rozjařené oči se upírají na mě, vůbec ne na úzkou silnici, po které se řítíme.

„Ne, ne,“ vyjeknu a prsty mě začínají bolet z toho, jak se musí zatínat do čalounění sedadla. Na tachometru bude nejmíň sto deset.

„Jářku, dyk ani nejste na svatbu nastrojená,“ souhlasí.

Podívám se na svoji košili a sebevědomí na okamžik vystřídá hrůza. Koupila jsem si ji s šedesátiprocentní slevou v TK Maxx, jenže po pár hodinách cestování už chápu, že bílé hedvábné košile jsou na světě leda pro boháče nebo pro lidi, co mají praní prádla jako koníček. Co se mě týče, rozhodující argument při nákupu oblečení je, jestli to po vydání ze sušičky bude vypadat jako vyžehlené.

Auto opíše ostrou zatáčku a jednoproudá silnice se ještě víc zúží, pak okolní les zmizí a my projedeme jednoduchou železnou branou zavěšenou na dvou starých kamenných pilířích. Před námi stoupá rozlehlá travnatá plocha a vysoké stromy podél příjezdové cesty natahují větve tak, že ji uzavírají v tunelu z pokrouceného dřeva a listí. V mlze vypadá všechno stejně nahnědlé.

Před námi se vynoří dům, který vypadá spíš jako malý zámek. Šedivá pískovcová mateřská loď, jejíž boky obklopují špicaté věžičky, a od příjezdového kruhu vede ke vchodu do budovy ohromné schodiště. Dům je mnohem větší, než jsem si ho představovala. Je na něm cosi strašidelného. Okamžitě píšu Timovi.

Je to tu jak v nějakým posraným gotickým románu!

Líbí se mi ten tón. Je to vtipné, výstižné, trochu záhadné. Říkám si, jestli mu nezavolat a trochu tuhle linku nerozvést, ale pochybuju, že by ji Tim chápal. Nikdy to nebyl extra čtenář.

Podklouznutí pneumatik mě vrátí zpátky do skutečného světa, v němž se řítím v autě. Na moment zůstaneme viset, kola se bezmocně točí v blátě a řidič túruje motor. Když podřadí, zase vystřelíme vpřed.

„Okolo domu vede cesta ke stájím a chatám vzadu. Má tam být parkoviště,“ upozorním ho a ještě jednou si v telefonu zkontroluju instrukce.

„Vchod pro zaměstnance?“ zeptá se. Zvedne jedno obočí.

„Jo,“ přikývnu a zkroušeně vyhlédnu okýnkem ven.

Zadní část domu je stejně velkolepá jako ta přední, ale na pohled trochu přívětivější. Terén se od oblázky dlážděného nádvoří a růžové zahrady svažuje k řece, kterou sice nevidím, ale zato slyším. Stáje přiléhají nějakých sto metrů odsud k boku budovy. Auto zastaví na půl cesty mezi nimi a trojicí kamenných chatek. Ohlédnu se za hlavní budovou, kterou teď přes dubový hájek sěží vidím.

Z podsaditého komína největší ze tří chat stoupají úhledné spirály kouře z pálících se polen a na dřevěných dveřích chaty visí šedostříbrná cedulka, jejíž nápis sotva rozeznám. *Pouze pro personál.*

„Tady to je.“ Podám řidiči dvě stovky ve skotských librách. Snažím se nedávat najevo bolest, když se loučím s posledními penězi, které mi na světě zůstaly. „Díky za svezení. Koho by napadlo, že je možný dostat se z Invernessu na západní pobřeží za hodinku a půl. To je určitě světovej rekord!“

Po těch slovech se nadme pýchou.

Na parkovišti stojí snad tucet aut, bílá dodávka, nějaké čtyřkolky, pár těch nabobtnalých draze působících černých esúvéček, několik golfových vozíků – ale pořád ani živáčka. Někde daleko štěkne pes, zvuk se v prostoru strašidelně rozléhá.

Cítím, jak ve mně kypí úzkost, a chytám nerva. Je vymalováno.

Konec cesty, a to doslova. Největší pitomost od chvíle, co jsem odkráčela z toho pitomýho divadelního kusu na West Endu. Těsně před svojí první replikou.

„Hodně štěstí ve Skotsku, cerko,“ popřeje mi řidič a se zapištěním pneumatik na šterku vyrazí pryč.

Párkrát zabuším na dřevěné dveře. Na pozdní jaro je mnohem větší zima, než bych čekala. Můj tenký přšiplášť je do takového počasí oblečení úplně na pytel.

Zapípá telefon. Je to Tim.

Jak jako? ☹

Uchichtnu se. Je na něj spoleh.

Pořád nikde nikdo. Složím paže a schoulím se před ledovým větříkem a rozhlížím se po nádvoří, jestli nespátřím známku nějakého života. Slyším, jak koně ve stáji šoupou nohama po kamenné podlaze vystlané senem, cítím vůni mechem obrostlé země. Nakloním se, třeba někoho zahlédnu v okýnku poslední chaty. Rozsvítí se venkovní světlo na čidlo a oslní mě.

„Heather?“

Vyskočím, když se za mnou ozve hlas – hluboký se zřetelným, ale celkem slabým skotským přízvukem. Přiložím si ruku k čelu a snažím se rozpoznat, kdo se to vynořuje zpoza bílé dodávky. Je vysoký, má na sobě kuchařský rondon, přes něj rozepnutý tmavý kabát, který mu vlaje ve větru, do čela naraženou tmavou vlněnou čepici. *Vysoký, tajemný a umí ztracená vejce.* Na první pohled se mi z něj klepou kolena.

„Zdravím! Jo, přesně tak. To jsem já,“ pozdravím a zasalutuju mu, jako by byl generál. Nervozita mě očividně nutí dělat ze sebe šaška.

„Potřebujeme tě okamžitě,“ vyhrkne nabroušeně a přitáhne si límec kabátu.

„To jako hned?“ opáčím. Zoufale bych potřebovala horký čaj a sprchu.

„Ten, co tady byl na záskok, spadnul při močení do řeky Ayr,“

ozve se někdo další s nóbl anglickým přízvukem. Přistoupí k nám mnohem starší a menší muž s panděrem v tmavém obleku a táhne za sebou takový ten šik vozík z trubek na zavazadla. Na jeho brunátovou tvář, vráscitou, ale veselou, dopadne světlo. „Je v nemocnici, prý celkové prochladnutí orgánů.“

„Všech orgánů,“ dodám a zahihňám se – nemůžu si pomoci. Roštácky se na mě zašklebí.

„Já jsem William. Ale všichni mi říkají Bill. A tohle je James, ten tě přišel přivítat jménem celé kuchyně.“ Podívá se na mou tašku. „Takže vozík není třeba. Cestujes nalehko. Panenko skákavá! Mělas vidět toho, co tu byl posledně – chudák noční portýr musel nahoru a dolů po schodech snad tucetkrát. A to je chabrus na nohy!“

„Nerada si nakládám víc, než kolik zvládnou sama,“ usmēju se na něj.

„V každém případě doufám, že sis koupila holínky.“ Zadívá se na moje boty.

„Ne. Budu si je muset pořídit. A taky kabát. Copak Skotsku nikdo neprozradil, že už je květen, prokristapána?“ postěžuju si a choulím se ve vlastní náruči.

„Severák. Pěkně štípe, dokonce i v létě,“ řekne Bill, strčí klíč do zámku chaty, a když jím otočí ve starém zámku, ozve se hlasitě *cvak*. Otevře dveře, ale místo aby mě zavedl dál, položí za mě můj kufr a zase je zavře. „V takovýhle psírně rulandu nevypěstuješ, co?“

Zarazím se, ale pak rychle splácám odpověď. „Jo. Ta potřebuje víc teplo. Teda kromě mrazu. Mráz se někdy taky hodí.“ Zůstane na mě zírat a mně nezbyvá než blábolit dál. „Myslím kvůli hroznům, někdy potřebujou přemrznout. Aby pak daly lepší to, ehm, víno.“

„Potřebujeme, abys začala už dneska,“ vpadne James do našeho klábosení stejným sdělením jako prve. Jeho strnulá ramena i on sám se natáčejí zpátky k hlavní budově, jako kdyby mu tam na rozpáleném sporáku prskala pánev plná sádla.

Začíná se mě zmocňovat panika. „Nejsem oblečená“ je to jediné, na

co dokážu přijít. „Myslela jsem, že napřed bude nějaké zaškolení, nebo tak. Že se podívám na instruktážní video *Vítejte v našem podniku*. Pár hodin nastavování e-mailu? Setkání se šéfem? Drink na přivítanou?“

„To je holka podle mýho gusta,“ zachechtá se Bill.

„Dáme ti uniformu.“ James svraští husté obočí a pak se obrátí na patě, aby to celé působilo ještě pochmurněji.

Bill na mě vrhne omluvný úsměv. „Mrzí mě to, je to všechno hrozně narychlo. Ale nemám strach, ty do toho vklouzneš jako po másle, s těmi svými zkušenostmi. No tak, netvař se jak spráskanej pes. To já tě přece přijímal, pamatuješ? Viděl jsem tvůj životopis.“

„Jo. Jasně. Tak fajn, pojďme,“ řeknu tím nejpevnějším hlasem, na jaký se zmůžu. Můj životopis netřeba rozebírat, ani s Jamesem, ani s kýmkoli.

Bill skočí do nejbližšího golfového vozíku a nastartuje ho. James se na mě netrpělivě usměje a kývne bradou k sedadlu spolujezdce.

„Díky,“ řeknu, když nasedne na plošinku vzadu a pevně se chytí madla.

„James je trochu napjatej, ale to jenom protože s tebou potřebuje projít menu, a to *hned*,“ zašeptá Bill.

Budu si muset dávat pozor na každé slovo. Hrát roli té nové. Vzhledem ke všem pracím, co už mám za sebou, mi zrovna tohle půjde.

Zastavíme se u vchodu do kuchyně, a jakmile se těžké moderní dveře rozevřou, na nádvoří se vyhrne světlo a hluk a zničehonic se prudce rozpohybuje úplně nová sestava smyslů.

Zadní kuchyně kypí životem. Uvnitř tři kuchaři v bílém připravují večerní servis. Škrábou se hromady drobných nových brambor, další kuchař má před sebou velkou plachtu s bylinkami, jež ohledává něčím, co vypadá jako pinzeta. Je slyšet rytmický chór nožů narážejících do dřeva, chrastění pánví o žulu a klapot mých podpatků po kamenné podlaze.

„Zdravím, šéfe,“ ozve se ten, co z nich vypadá nejmladší. Na bříše

má krvavé skvrny a v ruce třímá legračně velký řeznický nůž. James jeho směrem souhlasně kývne, mladík se zapýří a stydlivě se na něj pousměje. Komunikace mezi nimi působí roztomile a já vůči Jamesovi trochu roztaju.

Když můjím cukrářský kout, do nosu mi vstoupí vůně citronové kůry a hořké čokolády. Pak mě do očí udeří cibule, protože se rázem ocitneme v přípravně. Stojí tam dvě řady nerezových kuchyňských stolů a obrovské trouby a také zasmušile se tvářící kuchařka, tmavé vlasy má stažené sítkou na vlasy, naklání se nad velikým hrncem a opatrně do něho strká cosi, co vypadá jako naběračka plná maličkých humrů.

„Proboha, humří miminka,“ zašeptám vyděšeně. Bill tady najednou není, zmizel lítačkami dovnitř restaurace. Na okamžik zahlédnu ponuru, svíčkami ozářenou místnost plnou tmavě červených tónů a kostkovaných vzorů.

„Langustýny, tři minuty, patnáct vteřin. Plný var,“ zamumlá si kuchařka potichu pro sebe a zapne malý časovač. *Langustýny. Začervenám se nad vlastní hloupostí a zhluboka se nadechnu. Jestli nezačnu držet jazyk za zuby, nevydržím tady ani pět minut.*

„Heather?“ volá mě James od výdeje. Prohrabuje se tam počmáranými listy papíru.

„Tady. James, to je zkráceně Jamie, ne?“

„Prostě James,“ odsekne a zadívá se do země. „Připravená?“

„Jasně,“ odtuším a nasadím výraz stoprocentní efektivity a sebevědomí.

Mávne mým směrem kusem papíru. „Máme vinné párování k langustýnám a lososu uzenému za tepla. Chybí nám víno k červené řepě a nakládanému zelí. Navíc potřebujeme párovat k loupané plecici. Býval bych volil cabernet, ale musíme vzít v úvahu ještě brukev a tuřínovou pěnu kvůli rovnováze. Tak co ty na to?“

James položí papír a zadívá se na mě. Poprvé vidím jeho tvář v pl-

ném světle. Je to bezpochyby fešák, pokud se vám líbí neúmyslně pohledné typy s plnými rty, hustým obočím a asi týden ponechaným strništěm, což mně se teda líbí naprosto. Tmavé vlasy, kaštanové oči a tváře zčervenalé vedrem z kuchyně. A k tomu ještě bílý škrobený kuchařský mundúr. Marně se snažím na něj nezírat.

No jo. Zírám.

Pořád zírám.

„Heather?“

Vytřepu ze sebe mlžný opar a rychle zpátky k práci.

„Máš nápad, s čím bychom to mohli napárovat?“

„A s čím to tak obvykle párujete vy?“ zeptám se a doufám, že se k tomu dobereme oklikou.

„Menu se mění každou chvíli, taky podle sezóny, a tohle je, obávám se, úplně nová kombinace. Většinou bývá potřeba vymýšlet nové párování každý den. Jak jsem říkal, loupanou plec často párujeme s cabernetem, ale já myslím, že ten tuřín...“

„Menu se mění každou chvíli?“ polknu.

James se nadechne. „Pardon. Já vím, že je toho trochu moc najednou. Před každým servisem si sedneme a probereme párování k degustačnímu menu. Myslím já a someliér. Já to potom představím šéfkuchaři.“

„Šéfkuchaři? Já myslela, že ty jsi šéfkuchař!“

„Kdepak,“ řekne se stydlivým úsměvem. „Russel Brooks, náš nový výkonný šéfkuchař, bude dneska všechno osobně kontrolovat. Všechno musí klapnout hned napoprvé,“ dodá trochu omluvně.

„Russell Brooks,“ usměju se. „Zní to jako nějaký elektrický spotřebič.“

Můj žertík zůstane chvíli viset ve vzduchu, pak uvadne a odumře.

„Má dvě michelinské hvězdy,“ poznamená James a vyvalí oči.

„No jasně,“ vypálím.

Dvě michelinské hvězdy? To přece nedává smysl. Já myslela, že to tu bude mít blíž k temnému středověku. Rozhlédnu se po kuchyni

a uvědomím si, že všechno kolem vypadá impozantně až na půdu.
„Jasně, že vím, kdo to je. Russella Brooka zná přece každý!“

„Brookse,“ opraví mě.

„Jo,“ honem přikývnu. „Dvě michelinský hvězdy.“

„Potřebuješ trochu prostoru, aby sis to sama osahala? Můžu ti dát třicet minut, ale pak už musíme mít návrh pro šéfa po kupě.“ Podá mi menu.

Na vteřinu se pozorně zadívám Jamesovi do tváře. Nedokážu rozzeznat, zda mě zoufale prosí o pomoc, nebo jestli se zlobí, že mu tu pomoc už dávno neposkytuju. Jedno je ale jisté: čeká ode mě, že začnu jednat samostatně. Já se přitom doteď jenom snažila oddálit nevyhnutelné. Čas sníst, co jsem si nadrobila.

„Kde máte vinný lístek? A víno? Budu se potřebovat podívat do sklepa, možná zkusit pár vzorků,“ prohodím a vezmu si od něho menu. Bože, je to hrozně složité! Tohle místo je snobárna jako prase! Uzená mořská slanina? Co to má jako bejt? „Zopakuj mi ještě, co je třeba napárovat.“

„Perlička kroupená, krab, červená řepa a fermentovaný ječmen, hovězí loupaná plec,“ odpoví James a naběhlá žíla na krku se mu trochu stáhne. „Nový vinný lístek je tady,“ složí mi do náručí objemnou složku vázanou v černé kůži. „A sklep je vzadu venku, jak jsi vešla dovnitř, dolů po kamenných schodech kolem centrálního mrazáku. Mám ti ukázat kudy?“

„Nemusíš. Takže za půl hodiny tady,“ přikývnu odhodlaně. Napadne mě, že tichý vinný sklep bude nejbezpečnější místo, kde dát průchod panice. *Nový vinný lístek?*

„Vteřinku. Anis?“ zavolá na kuchařku vařící humří miminka, která se při tom vyrušení zamračí. Zrovna opatrně vlévá tmavě zelený olej do mixéru a počíná si při tom se vší vážností chirurga sklánějícího se nad obnaženým srdcem. „Až budeš mít tu koprovou emulzi, připrav tady pro Heather degustační talíř,“ přikáže James.

„Ano, šéfe,“ zachmuří se a zamíří k lednici.

Na to James kývne, téměř se usměje a vydá se kuchyní nazpět. Na okamžik si vydechnu, ale pak si uvědomím, že čas běží a mně ho moc nezbyvá.

Proběhnu zpátky přípravnou a pustím se po skvostně romantickém kamenném schodišti dolů do sklepa. Šmátrám kolem sebe kvůli vypínači, ale zase vejdu do rány nějakému demontnímu světelnému čidlu; to však tentokrát spustí teplé a matné žluté osvětlení. Můj zrak se hned přizpůsobí a v úžasu zkoprním nad tím, co kolem sebe vidím.

Sklep se táhne daleko do příšeří a není v něm jenom víno. Na moderních ocelových regálech jsou taky vyskládaná obří kola sýra a z ne-rezových háků přivrtraných ke stropu visí obrovské kýty sušené šunky a slaniny. A za nimi další sýr. Bože, jak já miluju sýr!

Ale není čas přemýšlet. Vytáhnu telefon a rozložím obludně velký vinný list spolu s menu na nejbližší regál. Do prdele práce! Tohle nemá s vinným lístkem, který jsem si doma vytiskla z jejich webových stránek, vůbec nic společného. Ten, který zůstal ležet v mé tašce v chatě, obsahuje ne víc než tucet červených a bílých vín, která se dále dělí na laciná a méně laciná.

Dosavadní plán – pokud se tomu dá říkat plán – spočíval v rychlokurzu, který mi dnes večer zařídí zatím neotevřený výtisk příručky *Víno pro začátečníky* a strejda Google. Povrchní znalosti. Tak akorát, aby mě nenachytali. Jen abych proplula létem v mizerném hotelu v kdovíjakém skotském zapadákově. Až na to, že ten zchátralý, zanedbaný, zaplivaný hotel se jaksí nekoná. Místo toho trčím v nóbl luxusním áčkovém podniku. A ten vyžaduje prvotřídního someliéra, světovou špičku, která dokáže rozluštit tenhle zbrusu nový seznam vín, co má dvacet stránek. Což já rozhodně nejsem.

Nastal čas zavolat o pomoc.

Nastal čas zavolat té *pravé* Heather.

2.

0 dva týdny dříve

„Tak ty už to máš všechno sbalený?“ zeptala jsem se za současného vrtění hlavou, když jsem obhlížela její ložnici, jestli by se tam nenašlo něco k „zapůjčení“ během její nepřítomnosti. Všimla jsem si vysokých lodiček vykukujících zpod židle a žehličky na vlasy. To pro začátek. Pak jsem ještě objevila bikiny přehozené přes postel. Jak moc nóbl má být ten hotel ve Skotsku?

S Heather jsme úplně nejlepší kámošky už od základky, od chvíle, kdy se se svým otcem krátce po smrti matky objevila v mém domovském Plymouthu. Na první pohled jsem poznala, jak moc se všeho bojí. V prstech nervózně kroutila a natahovala vlny na svých vlasech, oči zabodnuté do země. Zpráva o tom, jak to bylo s její mámou, se po hřišti rozlétna rychlostí blesku. Bylo mi to hned jasné: tahle holka mě potřebuje.

Nakráčela jsem přímo k ní. „Neboj se. Já ti ukážu, co a jak. Jmenuju se Elizabeth Finchová a už je mi šest.“

„Finchová? ‚Finch‘ jako pěnkava?“ řekla na to tiše. „Mám tužku s obrázky ptáků. Chceš ji?“

„Jasně.“ Nechala mě žasnout nad veselými kresbičkami ptáků a nad gumou ve tvaru zobáku. To já nikdy žádné čímkoliv zvláštní tužky neměla.

„Je tvoje. Budeme kámošky?“

„Jasně, akorát budeš takových tužek potřebovat víc,“ zakřenila jsem se na ni. Mezi námi pak ale tužky žádnou roli nehrály.

Od té chvíle jsme my dvě tvořily nerozlučnou dvojku. Já, její lita ochránkyně, a Heather, nejhodnější a nejinspirativnější člověk v mém životě.

A tak to také víceméně zůstalo. Uplynulo pětadvacet let, a Heather má byt v Londýně, šaty, make-up a pravidelný příjem. Nikdy nemá prázdnou lednici. Podle příkladu svého otce dnes platí mezi nejžhavější mladé znalce vína v celé zemi. Heather si prostě našla svoje místo ve světě. Zato já si pořád připadám jako to dítě, co nevlastní čímkoliv zvláštní tužky.

Posadila se na kraj postele, zhluboka a vyrovnaně se nadechla a pak se na mě nervózně zadívala. „Birdy, stalo se něco velkého. Neboj, jsem v pohodě. Jsem *úplně* v pohodě. Vlastně je mi naprosto skvěle.“

„Bezva, to zní *báječně*,“ já na to a zabrnělo mě u srdce v předtuše nějakého šíleného dramatu. Opřela jsem se zadkem o její toaletní stolek a připravila se na to, co bude následovat. „Naštěstí pro tebe jsem právě teď zase oficiálně nezaměstnaná, takže mám čas na *jakejkoli* horor. Mám *tolik* času, kolik bude třeba. Tak ven s tím.“

„Není to žádný horor,“ špitla a její velké oči se na mě ublíženě stočily.

„Sakra. Promiň, nechtěla jsem si z toho dělat legraci. Prosím. Co se děje?“

„Myslím, že jsem zamilovaná do Cristiana,“ a s těmi slovy se jí na rtech objevil nervózní úsměv.

„Aha,“ odpověděla jsem. Do hlasu jsem se snažila vtěsnat veselí, ale srdce mi poskočilo.

„Já vím, já vím.“ Červenala se a rozpustile se hihňala. Nejradši bych něco přetrhla vedví. *Hlavně ne tenhle. Cristian, věčně sjetej švec.*

„Fakt?“ sebrala jsem se. „Ten prodavač bot?“

„Návrhář obuvi. Cristian, ano,“ vzdychla. „Prostě... Přes léto spolu vyrazíme do Říma a uvidíme, co se z toho vyvrbí.“

Tím se vysvětlujou ty bikiny.